

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ημών δημοσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα εδύστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. Λ. 15, Έξωτερ. Λ. 20. Φέλλα προηγουμένων δεσών, Α' και Β' περιόδου πυρνώται έκαστον λικ. 25
Έσωτερικου	Έξωτερικου		
Ετησία 30. 8.—	Έτησία 90. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εφραϊμίδου 38, παρά τὸ Παρβάκειον
Έξαμήνιος 4. 50	Έξαμήνιος 5. 50		
Τριμήνιος 2. 50	Τριμήνιος 3.—	ΙΑΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	
Αι συνδρομαί έκχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Περίοδος Β' .— Τόμος 25ος		Έν' Αθήναις, 27 'Ιανουαρίου 1918	Έτος 40όν.— Δριθ. 9

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ [Μυσθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] **ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)
— Όμοίους μου;... Δεν έχω!
— Είσαι μέσα σέ φίλους...
— Φίλους;... Έγώ φίλους;... εφώναζε

ο άγνωστος σκεπάζων τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια. "Όχι, ποτέ! άφιστέ με! άφιστέ με!...
"Επειτα έτρεξε ως τήν άκρη τοῦ όρσπεδίου κι' έκει, κυττάζοντας τή θάλασσα, έμεινε πολλήν ώρα άκίνητος.
"Ο Κύρος Σμιθ βρήκε τοὺς συντρόφους του και τοὺς διηγήθηκε αὐτὴ τὴ σκηνή.
— Υπάρχει λοιπὸν κάποιον μυστήριο στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ανθρώπου! εἶπε ὁ Γεδεών Σπίλεττ. Κάποια μεγάλη τύχη τὸν βασανίζει; και μ' αὐτὴ χάναγύρισε στὸν ἀνθρωπισμό.
— Δεν ξέρω κ' ἐγὼ τί ἀνθρωπο κρουαλίσαμε! δὴ! — χάμω έκαμε ὁ Πέγγροφ. Αὐτός, μάτια μου, έχει μυστικά...
— Ποῦ θα τὰ σεβάσθουμε! τὸν έλεψε άμέσως ὁ Κύρος Σμιθ. "Αν έκαμε κανένα λάθος, κι' έγκλημα έστῶ, τὸ ξεπλήρωσε μὲ τὸ παραπάνω και στα μάτια μας εἶνε έξαγνισμένος.
Δυὸ ὀλόκληρος ὥρες, ὁ άγνωστος έμεινε μονάχος 'ε' εκείνη τήν άκρη, να κυττάζῃ τὴ θάλασσα και να αναπλάττῃ ἴσως μὲ αναμνήσεις ὅλων του τὸ παρελθόν, — αναμνήσεις ἴσως φοβερές και παρελθόν άπαίσιο... Οἱ άποικοι, χωρίς να τὸν χάσουν ἀπὸ τὰ μάτια τους, δὲν εζήτησαν να παραβούν ε- κείνο τὸν ρεμβασμό.

"Αλλά ὅστερ' ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὁ άγνωστος, σα να πῆρε πιά μιὰ απόφασι, γύρισε κι' έπλησίασε μονάχος του τὸν Κύρο Σμιθ. Τα μάτια του ήταν κόκκινα, ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει, άλλα δὲν έκλαιγε πιά. "Όλη του ἡ φυσιογνωμία φανέρωνε τώρα μιὰ βαθειὰ ὑποταγή. "Ήταν σα φοβισμένος, προσπαθοῦσε να μιχαίνει, να χαμηλώνῃ, να ζαρώνῃ, και τα

μάτια του ήταν διαρκῶς κατεβαμένα στὴ γῆ.
— Κύριε, ρώτησε τὸν Κύρο Σμιθ, οἱ σύντροφοί σας και σεῖς, εἶσθε "Αγγλοί;
— "Όχι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, εἰμαστε "Αμερικανοί.
— "Α! έκαμε ὁ άγνωστος.
Κι' εφίθυρισε μονάχος του: "Τόσο τὸ καλλίτερον.

— Και σύ, φιλε μου; τὸν ρώτησε ὁ μηχανικός.
— "Αγγλος! ἀποκρίθηκε γοργά.
Και, σα να τοῦ χαμιν μεγάλο κόπο τὰ λέγ' αὐτὰ λόγια ποὺ αναγκάσθηκε να προσέρῃ, ἀπομακρόνθηκε κι' άρχισε να σουλατσάρῃ στὴν άμμουδιά, ἀπὸ τὸν καταρράκτη ως τὸ στέμιο τῆς Ευχαριστίας, σὲ κατάστασι μεγάλης ταραχῆς.
"Επειτα, μιὰ στιγμή ποὺ περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ, στάθηκε και τὸν ρώτησε:
— Τί μήνα έχουμε;
— Νοέμβρη! ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.
— Και τί έτος;
— 1866.
— Δώδεκα χρόνια! Δώδεκα χρόνια! εφώναζε ὁ άγνωστος.
Και τὸν άφισε ἀπάτομα.
"Όταν ὁ Χάρμπερτ ἀνακίνωσε στοὺς συντρόφους του τὴ μικρὴ αὐτὴ συνομιλία, ὁ Γεδεών Σπίλεττ, έκπληκτος, εφώναζε:
— "Ὡστε δώδεκα χρόνια έκαμε στὸ νησί, ποῦ τὸν βρήκαμε;
— "Ετσι, φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Φάντασθητε λοιπὸν δώδεκα χρόνια έρημίας, ἀπομονώσεως, και ἑστέρα μαλίστα ἀπὸ ποιοὺς ξέρει τὴ καταραμένη ζωὴ! Χάνει ὁ

"Αρπάξε τὸ θῆριο ἀπὸ τὸ λαϊμό..."

άνθρωπος τα λογικά του, ή όχι;

—'Αρχισα να πιστεύω, είπε τότε ο Πέγκροφ, ότι αυτός ο άνθρωπος δεν βγήκε στη νήσο Θωδάρ από ναύαγιο, αλλά ότι τον πήγαν και τον άπαρτίσαν εκεί, ύστερ' από κάποιο έγκλημα.

—Μπορεί, άποκρίθηκα ή δημοσιογράφος. 'Αν είναι όμως έτσι, εκείνοι που τον άφισαν στο νησί, θα γυρίσουν βέβαια μια μέρα να τον παρουν.

—'Αλλά δεν θα τον βρούν, έκαμε ο Χάρμπερτ.

—Τότε λοιπόν, είπε ο Πέγκροφ, πρέπει να τον ξαναπαίω και...

—Φίλοι μου, τους έκοψε ο Κύρος Σμιθ, άφιστε τ' αυτά. Πρέπει πρώτα να μάθουμε με ποιόν έχουμε να κάμουμε. Μου φαίνεται ότι ο άστυχισμένος αυτός υπέφερε πολύ, ότι τιμωρήθηκε σκληρά για το έγκλημα του, όποιο κι' αν ήταν, και ότι αισθάνεται την ανάγκη να μιλήσει, να ξεθυμάνη. 'Ας μην τον βιασούμε να μάς διηγήθη την ιστορία του. Θάβλη ώρα να το κάμη μοναχός του. Κι' όμα τη μάθουμε, τότε πια θα ίδουμε τι πρέπει να γίνει. 'Ο ίδιος άλλως τε θα μάς πη αν έχη ακόμη την έλπίδα ότι θα γυρίση μια μέρα στην πατρίδα του άμφιβάλλω όμως.

—Γιατί; ρώτησε ή δημοσιογράφος.

—Γιατί αν ήταν βέβαιος ότι, σε ώριμή προθεσμία, θα πήγαιναν να τον παρουν, θα περίμενε ήσυχια την ώρα της άπελευθερώσεώς του και δεν θα πετούσε στη θάλασσα τη μπουτίλια μ' εκείνο το χαρτί. 'Ναι, το πιθανώτερο φαίνεται ότι ήταν καταδικασμένος να πεθάνη 'ς εκείνο το έρημονησί, χωρίς να ξαναϊδθ' ποτέ τους όμοίους του.

—'Ενα πράγμα όμως δεν μπορώ να το καταλάβω, είπε ο ναύτης.

—Τι πράγμα;

—'Αν πραγματικώς έχη δώδεκα χρόνια αυτός ο άνθρωπος στη νήσο Θωδάρ, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι από πολύ πολύ καιρό θα βρισκείται 'ς αυτή την κατάσταση της άποκτηνώσεως.

—Φυσικά.

—Το χαρτί λοιπόν εκείνο θα το έγραφε, όταν ήταν ακόμη στα σύγκαλά του, δηλαδή εδώ και χρόνια πολλά.

—'Ναι, βέβαια... και όμως φαίνεται φρεσκογραμμένο.

—'Επειτα, πώς να παραδεχθούμε ότι ή μπουτίλια εκείνη έκαμε 'όλοκληρα χρόνια για να φθάση από τη νήσο Θωδάρ στη νήσο Λίγκολν;

—Αυτό δεν θάταν τόσο παράξενο, είπε ή δημοσιογράφος. Δεν μπορεί να τριγυρίζε εδώ απέξω χρόνια και χρόνια; 'Η να στάθηκε πουμενά, στην άπρογιαλία, και να έμεινε;

—'Οχι, άποκρίθηκε ή ναύτης, γιατί έπλεε ακόμη. Ούτε μπορούμε να υποθέσουμε, ότι, άφου έμεινε πολύ ή λίγο καιρό στην άπρογιαλία, την ξαναπήρε ή

θάλασσα, γιατί 'ς εκείνο το μέρος είναι όλο βράχοι και θάπαζε χωρίς άλλο.

—'Αλήθεια, φιδύρισε ή μηχανικός βαθυσυλλογισμένος.

—'Επειτα, έπρόσθεσε ή ναύτης, αν το χαρτί εκείνο, είχε γραφθ' πρό καιρού, αν έμεινε πολλά χρόνια κλεισμένο μέσα στη μπουτίλια, δεν θα ξεθωρίαζε, δεν θα έσθυνε από την υγρασία; Και όμως το βγάλαμε σε πολύ καλή κατάσταση.

—'Ηταν πολύ σωστή ή παρατήρησι του ναύτη, υπήρχε εδώ κάτι ανεξήγητο, γιατί πραγματικώς, όταν το σημείωμα εκείνο βγήκε από τη μπουτίλια, έφάνη ως να είχε γραφθ' χθές. 'Επειτα προσδιώριζε τη θέση της νήσου Θωδάρ, έδινε το πλάτος της και το μήκος με την μεγαλύτερη ακρίβεια. Τέτοιες επιστημονικές γνώσεις μπορούσε να έχη ένας ναύτης απλός;

—'Ας είναι, έκαμε ή Κύρος Σμιθ, τότε ξηγήγητα αυτά θα εξηγηθούν, όταν θα θελήση να μάς μιλήσει ή ένας μας σύντροφος.

—'Αλλά περνούσαν ή μέρες, χωρίς ή άγνωστος να προφέρη λέξη. Δεν άπομακρύνετο καθόλου από τόροπέδιο. 'Εσκαβε χωρίς να χάνη στιγμή, χωρίς να αναπαύεται σχεδόν καθόλου, αλλά πάντα μοναχός. Στο Γρανίτινο Παλάτι δεν ανέβαινε το μεσημέρι, μολονότι τον προσκαλούσαν επίμονα να συμμερισθ' το γεύμα τους, αλλά έτρωγε στο χωραφι, λίγα χόρτα όμα.

Πολλές φορές και τη νύκτα δεν έπήγαινε στην κάμαρα, που του είχαν δώση, αλλά κοιμούταν έξω, κάτω από κανένα δένδρο, κι' όταν έβρεχε, έχώνετο σε καμμία κουφάλα. 'Ετσι ζούσε όπως τον καιρό που δεν είχε άλλο άσυλο από τα δάση της νήσου Θωδάρ. Κι' οι άποικοι, άφου είδαν ότι δεν μπορούσαν με κανένα τρόπο να τον κάμουν ναλλάξη ζωή, τον άφισαν κι' έπερίμεναν...

Μια μέρα όμως, την 10 Νοεμβρίου, κατά της όκτώ το βράδυ, ή στιγμή που άρχιζε να σκοτεινιάζη, ή άγνωστος παρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστά στους άποίκους, που ήταν μαζεμένοι στη βεράντα. Τα μάτια του έλαμπαν πράσινα, το πρόσωπό του είχε ξαναπαρη την άγρια έκφρασι την πρώτη.

—'Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του έτρόμαξαν λίγο, όταν μάλιστα παρατήρησαν, ότι τα δόντια του χτυπούσαν σαν του ανθρώπου που έχει πυρετό. Τι έπαθε μονομιάς; 'Η θέα των όμοίων του του έγεινε πια άνυπόφορη; 'Είχε βαρεθ' τη ζωή που έκανε τώρα κοντά τους; Κι' ήθελε να ξαναγυρίση στην έρημια και στην άποκτηνώσι, από μια άκατανίκητη νοσταλγία;...

Εθώς άρχισε να τους μιλή με φράσεις άσυνάρτητες, κομμένες:

—Γιατ' είμαι δώ;... Με ποίο δικαίωμα με πήρατε απ' το νησάκι μου; 'Υπάρχει κανένας δεσμός, καμμία σχέση μεταξύ μας;... Ξέρετε ποίος είμαι... τι έκαμα... και γιατί ήμουν εκεί-πέρα μοναχός;... Και

ποίος σ'άς είπε πώς δεν μ' άφισαν για πάντα... καταδικασμένο να πεθάνω εκεί;... Ξέρετε το παρελθόν μου; Ξέρετε αν δεν έκλεψα, αν δεν έσκότωτα... αν δεν είμαι ένας καλάνθρωπος, ένας κακοδύρος... που δεν τρώ άξίζει παρά να ζή στην έρημια, σαν το ζώο, σαν το κτήνος... Πέστε μου, το ξέρετε;...

Οι άποικοι τον άκουαν χωρίς να τον διακόπτουν. 'Ηταν φανερό, ότι ή όμολογίας εκείνης του έξρευαν χωρίς να θέλη. 'Ο Κύρος Σμιθ έδοκίμασε τότε να τον κατακραύνη και τον έπλησίασε, αλλά έκαίνος τραβήχθηκε ζωηρά.

—'Οχι, όχι! έρώνασε. Μια λέξη ακόμη... 'Είμ' ελεύθερος;

—'Είσ' ελεύθερος! του άποκρίθηκε ή μηχανικός.

—Λοιπόν χαιρετε! έρώνασε.

Κι' έφυγε σαν τρελλός.

—'Ο Νάβ, ή Πέγκροφ, ή Χάρμπερτ έτρεξαν ως το δάτος, αλλά έγύρισαν μοναχοί.

—'Αρίστε τον να κάμη όπως θέλει! είπε ή μηχανικός.

—Δεν θα ξαναγυρίση ποτέ! έρώνασε ή Πέγκροφ.

—Θα ξαναγυρίση! άποκρίθηκε ή μηχανικός.

—'Από τότε πέρασαν ήμέρες πολλές. 'Αλλά ή Κύρος Σμιθ είχε πάντα την ίδια, σαν ένα προαισθημα, ότι άργά ή γρήγορα, ή άγνωστος θα ξαναγύριζε.

Έξακολουθούσαν έντωμεταξύ ή διάφορες έργασίες, τόσο τόροπέδιο της Τερψιδέας, όσο και στη στάνη, όπου ή Κύρος Σμιθ έλογάριαζε να κτίση μια έπανη. 'Εννοείται ότι οι σπόροι που είχε φέρη από την νήσο Θωδάρ ή Χάρμπερτ, φυτεύθηκαν με την μεγαλύτερη έπιμελεια. Τόροπέδιο άποτελούσε τώρα ένα μεγάλο λαχανόκηπο, που δεν άφινε τους άποίκους να ήτυχάσουν, γιατί όλο σχεδόν τον καιρό υπήρχε εκεί έργασία για όλους.

Την 15 Νοεμβρίου έγεινε κι' ή τρίτος θερισμός. 'Ο πρώτος εκείνος κόκκος σίτου, που είχε φυτευθ' πρό δεκαοκτώ μηνών, έδωσε αυτή τη φορά τέσσερες χιλιάδες κοιλιά, δηλαδή έπάνω από πεντακόσια εκατομμύρια κόκκους! 'Η άποκτηνία ήταν τώρα έξασφαλισμένη από σπάρη γιατί έφθανε να σκέριση καμμία δεκακαρία κοιλιά τον χρόνο και να έχη όσο της χρειαζέτο για την τροφή ανθρώπων και ζώων.

—'Η συγκομιδή έτελείωσε και το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Νοεμβρίου άπρωθήκε στη κατασκευή ψωμιού.

—'Αλήθεια είχαν σπάρη, όχι όμως κι' άλεύρι! ένας μύλος λοιπόν ήταν καταρραϊμένος. 'Ο Κύρος Σμιθ θα μπορούσε να χρησιμοποιήση για την κίνησή του τον δεύτερο καταρρακτη που έπερε στην Εύχαριστία, άφου ή πρώτος είχε ήδη

χρησιμοποιηθ'. 'Υστερ' από συζήτησι όμως, άποφασίσθηκε να κάμουν έναν απλό ανεμόμυλο έπάνω στην Τερψιδέα.

—'Η κατασκευή του δεν θα τους έδουλόλευε περισσότερο από την κατασκευή ενός νερομύλου και ήταν, από τάλλο μέρος, βέβαιος ότι στο ψηλό εκείνο πλάτωμα ή αέρας δεν θάλειπε ποτέ.

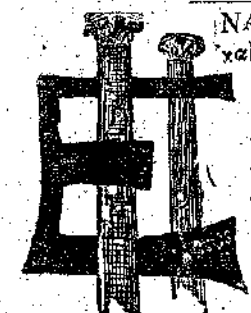
—'Αρίνω δά, έλεγε ή Πέγκροφ, ότι ένας ανεμόμυλος είναι φαιδρότερα πράγμα και θα στολίξη ωραιότερα την έξοχή μας!

—'Εδιάλεξαν λοιπόν την βουεία, που θα χρειαζέτο για το σπιτάκι και τον μηχανισμό του ανεμόμυλου, και τους όρκόλιθους που θα τους έκαναν μολοπέτες. 'Όσο για τα κανιά των φτερών, θα τα προμήθευε κι' αυτά το ανεξάντλητο μακάλλιο.

—'Ο Κύρος Σμιθ έκαμε το σχέδιο, άφου έδιάλεξαν την καταλληλότερη θέση, λίγο πιδ πέρ' από το πτηνοτροφείο, κοντά στην όχθη της λίμνης. Πρώτα μια βάση στερεή από χοντρά ξύλα, έπάνω 'ς αυτήν ένας άξονας κάθετος και γύρω στον άξονα αυτόν το σπιτάκι με το μηχανισμό του, ώστε να μπορούν να το γυρίζουν όλάκαιρο κατά τον αέρα.

—'Ολοι έλαβαν μέρος στη κατασκευή του μύλου και ως την 1 Δεκεμβρίου ήταν τελειωμένος. Τίποτα δεν του έλειπε. ('Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

—'ΝΑΣ πολύ σεβαστός και άγαπητός μου φίλος, μανιακός φίλος του 'Αραίου, και μάλιστα του καλχού, —γιατί το παλιό ώραίο το βρίσκει ωραιότερο από κάθε καινούργιο, — φαντάσθηκε πώς έκαμε μια μεγάλη καλλιτεχνική ανακάλυψι. Σε κάποια δηλαδή από της έκδρομής του στής έξοχής της 'Αττικής, μπήκε 'ς ένα έκκληρηάκι κι' είδε στο μικρό του τέμπλο, άπλωμένη άπάνω από της θύρας ως το ταβάνι, μια μεγάλη και μαυρισμένη εικόνα, που παρίστανε τον Μυστικό Δείπνο. Την κύταζε καλά, του φάνηκε έξοχη, και προκάνταν παληά, μα πολύ παληά... Ποίος ξέρει τίνας μεγάλο βυζαντινού άιτογράφου να ήταν έργο πρωτότυπο κι' από ποιά περιφημη έκκληρηά να έξελεσε 'ς εκείνο το ρημοκλήσι! Τέτοια συμβαίνουν συχνά. Κάποιον καιρό μια έκκληρηά γυρομίζεται, ένα παλάτι λεηλατείται... Οι θησαυροί τους φορτώνονται 'ς ένα πλοίο... το πλοίο ναυαγεί... όσα

καλλιτεχνήματα μπορούν να επέπλεον, σανίδες, μουσαμάδες, ή θάλασσα τα ξεβράζει εδώ κι' εκεί... τα βρίσκουν οι φαραδες σε άπρογιαλία και τα χαρίζουν στην μικρά ένορία τους.

—'Στην πατρίδα μου, θυμάμαι, ένας θαναμάσιος βυζαντινός θρόνος, παλαιωτατός, από ξύλο σκαλισμένο, βρόικουνταν στη μικρή έκκληρηά είδος χωριού και χρητίμευε ως άγια τράπεζα, ώςότου ένας φιλόκαλος Δεσπότης τον πήρε, τον κουβάλησε στη χώρα και τον ξανακάμε θρόνο στη Μητρόπολι. Κι' αυτόν, πρό αιώνων, τον είχε ξεβράση ή θάλασσα. Γιατί λοιπόν να μη συνέθη κάτι τέτοιο και με τον Μυστικό Δείπνο του βωμοκλήσι της 'Αττικής; Γιατί να μην είναι ένα έργο καλής, μεγάλο, αξιο να στολίση την 'Εθνική Πανακοθήκη;

—'Ο φίλος μας το φανταζούνταν, το εύχονταν με την καρδιά του, δεν ήταν όμως και βέβαιος. Και για να βεβαιωθ', ξεμιστηρέθηκε την ανακάλυψι του σε μερικούς φίλους του, φιλότεχνους, είδημονες, και τους παρακάλεσε να πάνε μια μέρα μαζί, να εξετάσουν την εικόνα και να του πουν. Στην έκδρομη αυτή, που έγεινε εν άπόγευμα, την περασμένη εβδομάδα, έλαβα μέρος κι' εγώ. 'Η περιέργεια, ή έλπίδα καλλίτερα, πώς θα βλεπα κάτι σπουδαίο, μ' έκαμε ν' άψηφσω τον καιρό, χιονιά, μ' αέρα δυνατό και με σκάνη. Μπήκαμε στο τράμ των Πατησίων, — είματε καμμία δεκαρία, ένας ζωγράφος, ένας τεχνοκρίτης, ένας έρασιτέχνης, δυο τρεις κυρίες, —βγήκαμε στην 'Αλυσίδα κι' από κεί ξεκινήσαμε για τον Ποδονίστη και το έκκληρηάκι, που άπείχε ως μισή ώρα. Δεν θα σ'άς διηγθώ της μικρής μας περιπέτειας, ούτε θα σ'άς πω για τα γέλια που κάμαμε στο δρόμο, θερνούμενοι από τον ψυχρό αέρα και βλέποντες πέρα την κορφή του 'Οζά κουκουλωμένη με σύννεφα, που βέβαια θα την έχιονίζαν. 'Εγώ μουρμούριζα λιγάκι με τον καιρό που διαλάεζε.

—Για έκδρομη είναι ή καλλίτερος! άπαντούσε ή σεβαστός μας φίλος, που ήθελε να μάς τα παρουσιάση όλα εύκολα. 'Αν τί ήθελες; Να κάνη ζέστη, να ιδρώνουμε;... —'Ναι, μα όχι και να φυσά τόσο πολύ... —'Ε, και πώς φυσά; 'Είνε κανένα καλό ή αέρας; 'Η έλνης θα κάνουν φασσασσι... Μας βλάπτει αυτό; Δεν κάνουν όπως θέλουν; —Μα κάνει και κρύο. —Τρέξε ν' άνάψης! —Μα έχει και σκάνη... —Παρακάτω δεν θάχη. —Κι' αν χιονίση; —Τόσο το καλλίτερο! θα παίξουμε και χιονιάς!

—'Επί τέλους έφθάσαμε, άνοίξαμε το έκκληρηάκι κι' άνάψαμε κάμποσα κεριά, κι' από εύλαβεια βέβαια, αλλά το περισσότερο για να ίδουμε την περιφημη εικόνα, γιατί ή ήμερα, κατά τη δούτι, ήταν κλεισασμένος κι' από την πόρτα του βωμοκλήσιου δεν έμπαινε καμμία αέρας... Την είδαμε όπως μωροί όμα. 'Ηταν ένας μάλινος μούσαμα, με κανόνια σε ήμισυκλίση, για να σκεπάζη έσπασα το μέρος του τέμπλου που τ'άς είπα. 'Ηταν μάλιστα τρυπημένος και σε δυο μεριές, δια να περνούν τα στήριγματα δυο κανηκλιών. Πραγματικώς, παρίστανε ένα Μυστικό Δείπνο, τεχνοτροπίας βυζαντινής, οι πιδ είδημονες όμως της παρίας μας έλεγαν ότι δεν είχε καμμία αξία, γιατί δεν ήταν παρ' αντίγραφο νεώτατο, που είχε μαυρίση έτσι, όχι από πολυκαιρία, αλλά από κακή διατήρησι. 'Ο φίλος μας, φυσικά, δεν ένοούσε να το παραδεχθ' τόσο εύκολα. Γρήγορα όμως άναγκάσθηκε ν' άποσύρη της αντιρρήσεις του. Γιατί ή ζωγράφος ανέθηκε σε μια καρέκλα και μπήρετε να πιάση τον μουσαμά, από μια ξεκάρφωτη άκρη, και να ιδθ' τι λογής ήταν. Είδη λοιπόν πώς ήταν ένας μουσαμάς ευρωπαϊκός, που δεν μπορεί να είχε κατασκευασθ' άρχαιότερα από έικοσι, το πολύ τριάντα χρόνια!

—'Ανθρακες λοιπόν ή θησαυρός κι' ένα πούφ ή μεγάλη καλλιτεχνική ανακάλυψις του σεβαστού μας φίλου! 'Απογοητεύθηκε κι' αυτός, άπογοητευθήκαμε μαζί του και μείς, που πηραμε τα σθεναρά με τέτοιον καιρό, πώς θα πλουτίσαμε τάχα την 'Εθνική Πανακοθήκη μ' ένα σπουδαίο καλλιτεχνήμα! 'Ο Μυστικός Δείπνος δεν ήταν παρά ένα μουντζούρωμα χθεσινό, κατάλληλο μόνο για το τέμπλο βωμοκλήσιου. 'Αλλά, σά να μάς λυπήθηκε και να θέλησε να μάς παρηγορήση, ή καιρός άλλαξε λιγάκι, ή ούρανος καθάρισε, ή αέρας —έπεσε και, ανέλπιστα, το άπόγευμα έγεινε γλυκό, από τα πιδ κατάλληλα για έκδρομη. Κι' επειδή ήταν ακόμα νωρίς, πήγαμε ως τον Πύργο της Βασιλίσσης, χαρήκαμε έξοχη στο θαυμάσιο εκείνο κτήμα, —δάσος, ποταμάκι, άμπέλι, θερμοστοιχία, λόφο, 'Αττική φύσι, —κατεθήκαμε έπειτα 'ς ένα μαγαζάκι όπου βελινίσουμε μ' ότι βρήκαμε, κι' από κεί, φαιδρότατοι πια, εύτυχημένοι, γυρίσαμε στην 'Αλυσίδα και μπήκαμε στο τράμ, ενώ τα σύννεφα που είχαν πυκνωθ', πάλι, άρχιζαν να ριχνούν ψιγάλες χιονόνερο... Κανένας δεν θυμόνταν πια την άπογοήτευσι με το Μυστικό Δείπνο, ούτε ή σεβαστός μας φίλος που την αιθιάνθησε περισσότερο. Κι' όταν την ξανασημείησε κάποιος μ'εσ' στο τράμ, ήταν για να πη:

—Μας έλειψε ή Τέχνη, αλλά μάς άποζημίωσε ή Φύσις! Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Θ' ΝΕΥΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ολόγυρα, τὸ χιόνι ἦταν τόσο πυκνόν, ὥστε δύσκολα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ περάσῃ γιὰ νὰ μπῆ στον πύργον, ἂν μεγάλες πέτρες, σκόρπιες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, δὲν ἐσχημάτιζαν ἕνα γεφύρι. Τὴν στιγμήν ποῦ περιούσαν τὸ γεφύρι αὐτό, οἱ ἀδελφοὶ Γκρέυ παρατήρησαν ὅτι ὁ ὁδηγὸς τοὺς εἰδρυε κάποιον διαταγμῶν.

—Τὶ ἐπαθες, Παῦλο; τὸν ρώτησε ὁ Δοναλδ γελῶντας. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ φοβίξῃ, ὁ στοιχειωμένος πύργος;

—Ὅχι, γιὰ μὲνα ἔχει, σενίσο! ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ ἀρέσεια· ἔχω ριμμένο στὴ φόδρα τοῦ σακκακιού μου ἕνα κλαδί φουντουκιάς καὶ κανέναν μάγος, κανένα πονηρὸ πνεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βλάψῃ. Φοβοῦμαι ὁμῶς γιὰ σὰς.

Ὁ Δοναλδ κι' ὁ Δάγκλας γέλασαν ἀλόψυχα μὲ τὴν δευσιδαιμονία τοῦ νέου Βίσκου κι' ἐξακολούθησαν νὰ προχωροῦν. Ἡ πόρτα τοῦ πύργου ἦταν φραγμένη μὲ πέτρες καὶ μπῆκαν μέσα ἀπὸ ἕνα χρομίσμα τοῦ τοίχου.

Ἐίχε ἀρχίσῃ νὰ φυχαλλίξῃ, ἀλλὰ μόλις μπῆκαν στον πύργον, ἡ βροχὴ ἔγεινε ραγδαία.

—Σὲ νὰ τὸ ξέραμε κι' ἤλαβαμὲ μὲ τὴν ὄρα νὰ προσυλαχθῶμε! εἶπε γελῶντας ὁ Δοναλδ.

—Ἀπὸ τὴ βροχὴ ναί, φειθόρισε μὲς εἰς δόντια τοῦ ὁ Παῦλος. Ἀπὸ τὰ ξωτικά δωμάτια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΙ ΑΚΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛΟΥΝ

Υπονοητοί ἐπισημότητες

Στάθηκαν κι' οἱ τρεῖς λίγες στιγμὲς κι' ἀκούγαν τὸν κρότον τῆς βροχῆς. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου ἦταν σκοτεινόν. Λίγο-λίγο διέως τὰ μάτια τῶν παιδιῶν συνήθισαν τὸ σκοτάδι καὶ τότε μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς ἕνα μεγάλο, τετράγωνον δωμάτιον, μὲ πολὺ χαμηλὸ ταβάνι, ποῦ διατηροῦνταν σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι. Δίπλα ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιον μικρότερον, ὅπου εἶδαν ἕνα πελώριον σωρὸ ἀπὸ φρύγανα καὶ ξερὸ κλαδά.

—Ὀυρρά! ἐφώναξε ὁ Δοναλδ. Νὰ τι μᾶς ἔλειπε καὶ τὸ βρήκαμε! Κάνει πολὺ κρύο ἐδῶ μέσα· θανάψουμε λοιπὸν μιά καλὴ φωτιά καὶ θὰ ζεσταθῶμε ὡς ποῦ νὰ πάψῃ ἡ βροχὴ. Εἶνε ὠραῖο πρᾶγμα μιά κατὰ σκηνὴν εἰς τὰ ἐρείπια ἐνὸς πύργου!

Κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ κάμῃ, ὅτι εἶπε, ὅταν ὁ Παῦλος, ποῦ εἶχεν ἐξετάσῃ μὲ προσοχὴ τὰ φρύγανα ἐκεῖνα, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε τόσο ἐκπραστικά, ὥστε τὸ γέλιο σφύσηκε στὰ χεῖλη του. Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Βίσκος νὰ προφέρῃ λέξι, βαρεῖα βήματα κι' ἄγριες φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπέξω.

Γρήγορα-γρήγορα, τὰ παιδιά κρύφθηκαν πίσω ἀπ' τὸν σωρὸ τῶν φρυγάνων. Μὲ τὸν καιρὸ! γιὰτὶ μόλις εἶχε πάψῃ ὁ κρότος τῶν κινήματων τους, ἐπτά-ὀκτῶ ἄνθρωποι μπῆκαν στὸ πρῶτον δωμάτιον, τὸ μεγάλο, τινάζοντες τὰ βρεγμένα τοὺς ρούχα, κτυπώντας τὰ πόδια τους στὸ πάτωμα, γιὰ νὰπαλλάξουν τὰ καπούτσια τους ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ παραπονούμενοι γιὰ τὸν καιρὸ μὲ βάναντες βλαστήμιες.

—Τζάκ! ἐπρότταξε μιά τραγεῖα φωνή.

«Μπῆκε στὸ δωμάτιον ὅπου ἦταν κρυμμένα τὰ παιδιά...» (Σελ. 72.)

νή, ποῦ ἔκαμε τὸν Παῦλον νὰνατριχιάσῃ. Φέρε ἐδῶ ἕνα-δύο δευμάτια κι' ἀναψέμας φωτιά. Εὐλίπισαν τὰ δάχτυλά μου ποῦ δὲν τὰ αἰσθάνομαι. Τὶ διαβολόκρυο!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους μπῆκε τότε στὸ δεύτερον δωμάτιον, ὅπου ἦταν κρυμμένα τὰ παιδιά, καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ σωρὸ μερικὰ φρύγανα καὶ ξερὸ κλαδά. Πῶς τρώμαξαν μὴν τὰ ἔδλεπε καὶ τὰ μαρτυροῦσε στοὺς συντρόφους του, ποῦ δὲν φαίνονταν καθόλου καλοὶ ἄνθρωποι!... Εὐτυχῶς ὁ Τζάκ, ἀνύπαρκτος, δὲν εἶδασε καμμιά προσοχὴ, ἀρπάξε τὰ δευμάτια καὶ ξαναβγήκε ἀμέσως.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγον, ἀκούσθηκαν ἀπὸ μέσα οἱ χαρακτηριστικοὶ ἐκείνοι κρότοι, τὰ τριξίματα τῶν ξερῶν ξύλων ποῦ σπάζουν καὶ παίρνουν φωτιά, καθὼς κι' οἱ στεναγμοὶ τῆς εὐχαριστήσεως τῶν παγωμένων ἀνθρώπων, ποῦ θὰ εἶχαν καθίση ὀλόγυρα κι' ἐξεσταίνοντο.

Χωρὶς νὰ βλέπουν, τὰ παιδιά ἐμάντευαν ὅσα συνέβαιναν στὸ μεγάλο δωμάτιον. Ὁ Δοναλδ κι' ὁ Δάγκλας ἦταν ἀνήσυχοι βέβαια κι' αὐτοὶ τὴ μεγαλύτερη ὁμῶς ἀνησυχία, ἀληθινὸ φόβο, εἰδειχνε ὁ Παῦλος. Εἶχε χάσῃ ἀλασδιόλου τὴν συνειθισμένην του ψυχραιμία. Ἡ φωνὲς ἐκεῖνες, ποῦ τὴς ἐγνώριζε, τὸν ἔκαναν νὰ τρέμῃ...

—Τὶ νὰ εἶνε αὐτοὶ; τοῦ σφόριξε σ' αὐτὸ ὁ Δοναλδ.

—Σοῦν, γιὰ τὸ Θεὸ! τοῦ ἔγνεφε μᾶλλον παρὰ τοῦ εἶπε ὁ ὁδηγός.

Σὲ λίγον, ἡ ἴδια τραγεῖα φωνὴ ποῦ εἶχε προσαξῆ τὸν Τζάκ νὰνάψῃ φωτιά, ἀκούσθηκε νὰ λέῃ:

—Ἄ, ὠραῖα! Τώρα αἰσθάνομαι καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου. Ἐλάτε, παιδιά, νὰ φάμε κάτι τι. Ἐγὼ νὰ σὰς κάμω καὶ μιά σπουδαία ὀμιλία. Ναί, θὰ σὰς μιλήσω γιὰ μιά καινούργια δουλειά. Μὰ δουλειὰ πρῶτ' ἄρα, ξέρετε! Ἄν μᾶς πετύχῃ αὐτή, θὰ πῶμε «Ἐξω φτώχει!» Παρὰς μὲ οὐρὰ, παιδιά! Ἀλλοιῶττα, νὰ μὴ μὲ λένε Ρουὸ Βλάσκο!

Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ, ἔτραμε ὁ κακόμοιρος ὁ Παῦλος! Ἦταν ὁ Ρουὸ Βλάσκος μὲ τὴν τυμμορία του, οἱ κοντραμπαντιέροι ἐκεῖνοι, οἱ ληστὰι κι' οἱ κακούργοι, ποῦ τοὺς εἶχε φάγῃ. Θὰ ξαναπερῆς τώρα στὰ χέρια τους;

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΝΤΡΟΠΗ

Ι. C.

Τεῖα κορίτσια, ὅλα μαῖλι, μιά μέρα, κάποια σκέλι, χυμένα ἐμπρός τους σάλευαν τὰ ὀλόξανθα μᾶλλια. — κάποιο πάλαι θάχτιζαν μπροστά εἰς τὸ περιβόλι, μὲς εἰς τὸν τρελλὸν τὸν ἀνεμο καὶ κάτω ἀπ' τὴν πουλιά... ❖

Μὰ ἔτυχε, κείνη τὴ στιγμήν κι' ἐπέσεσαν μπροστά τους κι' ἡ πότ μὲγαλή, ποῦ ἔσκυβε μαζί τους χαρμπαῖ, ξαφνισόθηκε καὶ μοῦ ἔδειξε, φευγάτη ἀπὸ νόνητά τους, χαριτωμένα μᾶγουλα λουομένα εἰς τὴν ντροπή... ❖

—Στάσου, ἀφῆσέ με νὰ τὸν δῶ, μὲς εἰς τὸ ἄνθη μὲς εἰς τὰ φύλλα. —σὴν πληγωμένη, ποῦ ἔπεισε εἰς τὰ χῶματα, φωνάζει— τὸν πῆρο ποῦ ἐθελιωμένες μὲ βότσαλα καὶ ξύλα μὲς εἰς τοῦ κρησάλλινου οὐρανοῦ τὰ γαλιανά φιλιά... ❖

«Στείλας» τον μὲ τὰ χέρια σου, ποῦ τόσο τὰ ζήλευα, —λεμνὲς τὸν κόνιναν ἀδελφές, τοῦ κίνουν ἄδρα φτερά! —Κι' ἂς ἦταν κάθε ποῦ ἔκαμα κι' ἐγὼ εἶσαι νὰ λατρεύω καὶ νὰ χτυπάω τὰ χέρια μου τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ! ❖

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

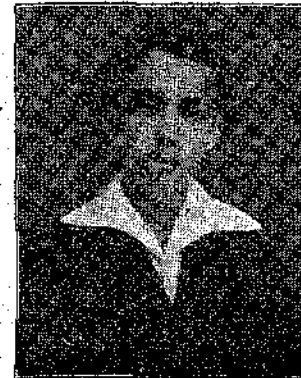
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

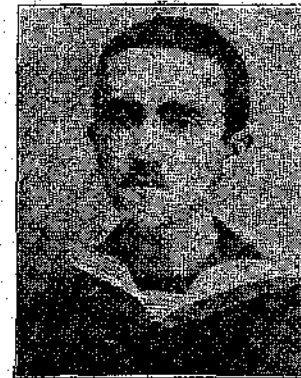
ΠΕΤΡΟΣ Σ. ΚΑΣΤΑΝΗΣ (Ἀσπίδα τοῦ Βέου), ἐν Πειραιῶν. Ἐπισημὸν Βραβείον 16ου Διαγωνισμοῦ Σεπταετημέτου.

ΔΗΜ. Κ. ΔΕΛΑΚΙΩΤΗΣ (Κλαστικὴ τοῦ Βέου), ἐν Αἰαλίῳ. Ἐπισημὸν Βραβείον 16ου Διαγωνισμοῦ Σεπταετημέτου. [Ἀπὸ φωτογρ. τοῦ 1913.]

ΝΤΙΝΟΣ Α. ΚΟΝΤΟΣ (Θοῖον τοῦ Βέου), ἐν Πάτραις. Ἐπισημὸν Βραβείον 16ου Διαγ. Ἀύγουστου καὶ Β' Βραβ. 17ου Διαγ. Σεπταετημέτου.

ΑΝΑΣΤ. Χ. ΛΕΜΠΕΖΗΣ (Ἐλληνικὸν Στέμμα), ἐν Χαλκίδι. Ἐπισημὸν Βραβείον 16ου Διαγ. Ἀύγουστου καὶ Πνευμ. Ἀσπ. καὶ 16ου Ἀύγουστου.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 64.)

Ἦταν ὁ Γερορίτσιος. Τὸν κατάλαβα ἀπ' τὴ φωνὴν του. Εἶχε κυνηγήσει δύο τρεῖς-φορὲς μαζί του σ' ἀγριογούρουνα σὰν ξεβγαλμένος κυνηγὸς κι' ἐγὼ, προβασμένος μάλιστα ἀπ' τὴν παγὰνα στὴν ἀνώτερη τάξην, τὸ καρτέρι, ὡς ἤμου καὶ παιδαρέλι. Ὁ Γερορίτσιος, σκέφτηκα, θὰ κόβῃ τορὸ ἀπ' τὸ πρῶν γιὰ κανένα κουνάβι. Ἄν τοῦ πῶ πῶς κινδυνεύω, μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ σ' ἀστέια.

—Τρέξε, Κυργεώργη, τοῦ φώναξε, κατέβα κάτω γρήγορα, τὸκλεισα τὸ κουνάβι στὴν κουφέλα, θὰ μᾶς φύγῃ σὰ νυχτώσῃ καλά.

—Φύλαξε μὴ σοῦ φύγῃ, μοῦ φώναζει, κι' ἔστασα.

Νάτος σὲ λίγο ὁ Γερορίτσιος. —Ἐοῦ εἶσαι; μοῦ λέει. Ἀπὸ τὰ Γιάννινα κίνησες νὰ κλείσῃς κουνάβια; Ποῦ εἶνε κρυμμένο τὸ βῖδ τοῦ Διανέμου!

Ὁ γεροκυνηγὸς εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ μὴν ἀναβάλῃ μὲ τὸ στέμα του τὸ Διᾶβολο τὸν ἔλαγε Διάνεμο, κ' ἔτσι ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία νὰ βλαστήμῃ.

—Δὲ λές, Κυργεώργη, τοῦ εἶπα, ποῦ σ' ἔβγαλε ἡ τύχη μου νὰ μὲ σώσῃς; Αὐτὸ κι' αὐτὸ ἐπαρῶ. Δὲς μου πρῶτα τὰ σπῖρα σου. Κάνε μου τώρα τὴ χάρη νὰ κινήσῃς γιὰ τὸ χωριὸ καὶ νὰ στείλῃς εἰδήση μὲ κανένα παιδί σου στὸν πατέρα μου, νὰ μοῦ φέρῃ ὁ ὑπηρέτης μᾶς τὸ μουλάρι νὰ πάω σπῖρα μου. Ἐγὼ ἐδῶ στὰ κέδρα θὰ ζεσταίνομαι.

—Δὲν ντρέπεσαι, μοῦ φώναξε, τέτοιον καλλικαράκι ποῦ εἶσαι ἐπὶ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίαν, ν' ἀπομείνης καταμασῖς στὸ δρόμον; Δεῖλιασες, καυμένε, καὶ σοῦ κόπηκαν τὰ πόδια ἀπ' τὸ φόβο σου. Ἐμπρός, θὰ πάμε συντροφιὰ στὸ σπίτι σου.

—Ἀδύνατο, Κυργεώργη, τοῦ εἶπα, δὲ μ' ἀκούν τὰ πόδια μου, δὲν τὰ ὀρίζω. Σκέφθηκε λίγο ὁ Γερορίτσιος.

—Μὴν πεινάσῃς, βρε παιδί; μὲ ρώτησε.

—Μπᾶ! τοῦ εἶπα, κάθε ἄλλο, δὲν πεινώ.

—Νὰ σοῦ δώσω λίγο ψωμί ἀπ' τὸν τορῶ μου, νὰ καὶ δύο πράσα γιὰ προφάγι, μοῦ εἶπε.

—Δὲν ἔχω ὄρεξι, Κυργεώργη.

—Τὰ σχαίνεσαι γιὰτ' εἶνε φτωχικά; μοῦ εἶπε.

—Ἄφου μοῦ λές ἔτσι, θὰ τὰ φάω, Κυργεώργη, τοῦ εἶπα.

Ἐραγα καὶ τὸ ψωμί καὶ τὰ πράσα καὶ πυρνωόμενον σ' ἕνα κέδρο ποῦ σπιθολοῦσε.

—Σήκου, μοῦ ξαναλέει ὁ Γερορίτσιος· θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ἐκεῖ παραπάνω μεγαλῆτερα κέδρα νὰνάψῃς.

Μπροστά ὁ Γερορίτσιος, ἀπὸ κοντὰ ἐγὼ, προχωροῦσαμε, προχωροῦσαμε, χωρὶς νὰ γυρίξῃ πίσω του οὔτε ἐγὼ νὰ κοινοστεύωμαι. Τὰ πόδια μου εἶχαν ἀλαφρύνῃ.

—Ἄ! τώρα, μοῦ φώναξε, τὸ καταλαβες ποῦ σ' εἶχε θηρίσῃ ἡ πείνα; Ἐγὼ τὸ ὑποκταύθηκα.

Ἀρχισε τότε τῆς συμβουλῆς του ὁ Κυργεώργης.

—Σωστὴν τρελλαμῶρα ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔκανες, μοῦ εἶπε. Ποῦ κινούσες

μοναχὸς σου, χερμιῶναν καιρό; Κι' ἂν σὲ τύλιγε κανέναν χιονιάς στὸ δρόμον; Ἄκουσ' ἐκεῖ! Πειζοπόρος χωρὶς ψωμί στὸν τορῶν του καὶ σπῖρα στὴν τσέπη του; Στὰ καλά καθούμενα κινδύνεφες τὴ ζωὴν σου, χωρὶς ἀνάγκην καμμιά. Δὲ λέω, καλὴ εἶνε κ' ἡ ἀντρεωτότην κ' ἡ παλληκαρία καὶ χαράττον ποῦ τὴν ἔχεις μὰ χωρὶς τὴν πείρα καὶ τὴν φρόνηση, πᾶς ἀδικα, παιδί μου, χαμένος. Εἶχε δίκην νὰ θυμώσῃ μαζί σου ὁ Κυροδημήτρης.

Ἐπερπε νὰ σεβατῆς τὰ γνωστικά του λόγια. Ἄκουσε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω: Τῶν γερόντων ὁ, εἰ βγαίνεις ἀπ' τὸ σόμα τους, νὰ τ' ἀκούσῃς. Ἄκουσ';

Κι' ὁ Γερορίτσιος γέλασε, ἴσως γιὰτὶ, γιὰ νὰ πῆ τὴν παροιμίαν του, κατὰ φερε νὰ κλίνῃ ὀκο τὸ ἀκούσῃ.

Σὲ λίγο μ' ἀγκάλιαζε καὶ μὲ φιλοῦσε ἡ μητέρα μου κι' ὡς τῆς βρωμοῦσα κι' ἀπὸ πράσα. Γιὰ νὰ μὴν τὴν κάνω νὰ χολιάσῃ ἀδικα, δὲν τῆς εἶπα πῶς ἀπὸ τρεῖς γλῶττωσὰ νὰ βρωμῆσω σὰν ψεφιο σκυλί σὲ καμμιά καλύβα τοῦ Παληχωριτοῦ.

ΑΔΑΜ

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ Τ' ΑΣΤΡΑ ΛΑΧΤΑΡΑ...

Γαλήνη. Τέσπορα ἀπόψε ὀλονυχτίς Λάμπουν μὲς εἰς τὸ γιάλο καθορτισμένα. Κι' εἶπε ὁ τρελλός: Ἄχ, νόμουν βουτυχτής. Νὰ πέσω καὶ νὰ μὴν ἀρῆσω οὐτ' ἕνα!

Ποῦ εἶ' ἄστρα λαχταρᾷ, δὲν πέφτει κανεὶ Ζευγαρωτὲς φτερούγες σὴν ἀήτος. Καὶ ὑψώνεται καὶ πάλι δὲν τὰ φτάνει.

[Ἀπὸ τὰ «Σταυρομένα Μᾶγομαρα»]

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

